Un somni fet realitat

La llúdriga a l´Onyar

Fa una bona colla d´anys vaig tenir la sort de participar activament en el Projecte Llúdriga, coordinat per en Deli Saavedra i fruit d´una de les il·lusions d´en Jordi Sargatal. En aquells moments, compaginava les tasques de regidor a la ciutat de Girona amb la feina al Parc dels Aiguamolls, on, entre molts altres projectes (el parc i en Jordi eren una font inesgotable d´idees i passions), teníem el repte de reintroduir aquesta espècie a les nostres comarques.

Una espècie, la llúdriga, que havia patit una regressió tan severa que l´havia portada a l´extinció; la contaminació dels rius, la pèrdua d´hàbitats fluvials en bones condicions i la cacera (es coneix l´anècdota d´un caçador de Salt que, ell sol, havia arribat a matar 352 llúdrigues al municipi) n´eren les causes principals.

Després d´anys d´estudi i anàlisi, el pla de reintroducció va concloure que era viable tornar-ne a portar i, així, provar de recuperar una espècie que només romania en alguns racons de Catalunya, com al Pirineu lleidatà o la conca del Matarranya.

El principal limitant era, a més del pressupost (que finalment, gràcies a col·laboració i enginy va arribar), d´on s´obtenien els exemplars de llúdriga. La població en altres punts de la Península era encara molt abundant i, passats feixucs tràmits administratius, es va aconseguir un permís per capturar una trentena d´exemplars d´Extremadura, Astúries o Portugal. No era una tasca senzilla, i equips de voluntaris, biòlegs i veterinaris, es varen implicar en un repte tan complex com il·lusionant.

Encara recordo les captures d´exemplars (amb alguna cicatriu de record a les mans, fruit de queixalades potents d´aquest carnívor), els esgotadors viatges nocturns amb cotxe des de Badajoz o Ribadeo fins a l´Empordà, els vols amb Transportes Aereos do Portugal, les operacions per a les implantacions d´emissors als quiròfans del Zoo de Barcelona... I posteriorment, els alliberaments al Fluvià, la Muga i als Aiguamolls, i les moltes xerrades a escoles i instituts sobre les llúdrigues i la fauna i flora dels nostres rius. O les hores i hores d´esperes nocturnes i de seguiment, amb el receptor i l´antena (fos a peu, amb caiac, amb cotxe o fins i tot amb avioneta quan ja en teníem moltes d´escampades per les nostres zones humides), per saber com s´adaptaven a casa nostra. No debades, la llúdriga ha esdevingut un símbol dels nostres rius. Malgrat que el cabal sigui encara insuficient i molts peixos siguin al·lòctons, al riu hi ha peix i hi ha aigua prou neta. Hi ha Projectes LIFE com el Riparia-Ter i el Potamo Fauna, que hem dut a terme des del Consorci del Ter. I, sobretot, hi ha gent conscienciada que les estima i no les caça. I hi ha ajuntaments, consorcis, particulars, entitats i institucions que vetllen per recuperar uns hàbitats fluvials, uns boscos de ribera, uns aiguamolls i uns espais naturals que acullin no només

llúdrigues, sinó també martinets, verns, bagres, blauets, tritons i tortugues de rierol. Potser les persones que ara prenen decisions en aquests àmbits són aquells nens i nenes que, quan fèiem activitats i xerrades tot fent d´educadors ambientals, varen gaudir dels alliberaments de llúdrigues amb grups escolars, per conscienciar mainada i joves de les nostres comarques.

Com potser també aquesta llúdriga del riu Onyar és la neta d´una llúdriga extremenya que vàrem portar fa vint anys cap a Catalunya. S´han adaptat, hi han crescut i hi han criat. Són ara, ja, llúdrigues catalanes, llúdrigues gironines. És ara quan, per a totes les persones que varen fer possible aquest retorn, moments com els viscuts ahir al bell mig de la nostra ciutat, esdevenen somnis fets realitat.

Molta gent (entre ells, la meva mare i els meus dos fills), la van poder gaudir a cor què vols, de ben a prop i a ple dia, un fet poc habitual en una espècie de mustèl·lid nocturn.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/02/23/somni-fet-realitat/831012.html?utm_source=rss